

Λήμνου Ιερόθεος: «Η αγιότητα είναι υπόθεση του σήμερα» - Πανηγυρικός Εσπερινός Οσίου Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου στη Μονή Αγάθωνος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Πανηγυρικός Πολυαρχιερατικός Εσπερινός τελέσθηκε εχθές στο Καθολικό της Ιεράς Μονής Κοιμήσεως της Θεοτόκου Οσίου Αγάθωνος, στην χιονισμένη Οίτη, επί τη μνήμη του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου.

Στον Πανηγυρικό Τρισαρχιερατικό Εσπερινό, ο οποίος μεταδόθηκε απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου, χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λήμνου και Αγίου Ευστρατίου **κ. Ιερόθεος**, συγχοροστατούντων του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ύδρας, Σπετσών, Ερμιονίδος, Τροιζηνίας και Αιγίνης **κ. Ερφαίμ** και του οικείου Ποιμενάρχου, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου

Φθιώτιδος **κ. Συμεών**, ενώ τα Ιερά Αναλόγια στελέχωσαν πολυμελείς χοροί καθηγητών, μαθητών και αποφοίτων του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος «Γερμανός ο Μελωδός» υπό τον Διευθυντή Δρ. κ. Ανδρέα Ιωακείμ εκ δεξιών και τον Καθηγητή και Πρωτοψάλτη κ. Χρήστο Τσιρίγκα.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λήμνου κ. Ιερόθεος στο κήρυγμά του , μεταξύ άλλων, σημείωσε χαρακτηριστικά:

«Ήρθαμε όλοι εδώ για την έμπρακτη απόδειξη της δύναμης του Ευαγγελίου και το έμπρακτο φανερωμένο πρόσωπο του Θεού στο Σκήνωμα του Αγίου Βησσαρίωνος, το οποίο είναι η απόδειξη της Αναστάσεως του Χριστού, διότι η αγιότητα τδεν είναι υπόθεση μόνο του χθες της Εκκλησίας, όπως θεωρεί όλος ο κόσμος, αλλά η αγιότητα είναι υπόθεση σοβαρή της Εκκλησίας και υπόθεση πάντοτε ενεργουμένη. Είναι υπόθεση του σήμερα όπως του χθες και του αύριο και γι' αυτήν την αγιότητα είμαστε καλεσμένοι, πλασμένοι μάλλον πρώτα και καλεσμένοι όλοι από τον Θεό να την φτάσουμε και να την ενεργοποιήσουμε για την σωτηρία τη δική μας, αλλά και για τη στήριξη των άλλων, των αδελφών μας, αφού στα μάτια του Θεού καμία πράξη, καμία ενέργεια και καμία συμπεριφορά δική μας δεν έχει αξία όταν δεν αφορά εις την πνευματική ωφέλεια των άλλων, δηλαδή των συνανθρώπων μας, διότι η αγιότητα αφορά όλους ανεξαιρέτως αφού ο αψευδής λόγος του Χριστού φανερώνει ότι ουδείς υπάρχει «έχομενῶδεμένουςαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσάν ἐπιζητοῦμεν», όλοι αγωνιζόμεθα και σε αυτήν την πορεία και σε αυτόν τον αγώνα ανήκουμε ανεξαιρέτως όλοι.

Στην πορεία προς την αγιότητα δεν πορεύονται κάποιοι άνθρωποι που έχουν μία υπερδύναμη αφύσικη στα μέτρα μας ή ιδιαίτερα χαρακτηριστικά γνωρίσματα και χαρίσματα, αλλά πορεύεται «πᾶς ἄνθρωπος ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον», διότι τον καλεί ο δημιουργός Του να φτάσει εκεί γι' αυτό και η αγιότητα την οποία ο Όσιος Βησσαρίων απέδειξε βοηθώντας μας και στηρίζοντάς μας, αλλά και χαρίζοντάς μας την ελπίδα ότι είναι εφικτή πραγματικότητα για τον κάθε άνθρωπο, δεν έχει προϋπόθεση την αναμαρτησία, αλλά την βαθιά συνείδηση της αμαρτολότητος και της ενοχής, η οποία, αν δεν καλλιεργείται δια βίου και αν δεν φέρνεται φιλόανθρωπα στους συνανθρώπους μας, δεν μπορεί ποτέ να μας φτάσει στον Θεό.

Στην αγιότητα λοιπόν προς την οποίαν πορευόμεθα από κλίσεως όλοι μας και έχουμε την δυνατότητα να την φτάσουμε, διότι εκείνη είναι η μέλλουσα και η μένουσα ζωή μας, προς αυτήν πορεύονται άνθρωποι,, οι οποίοι συνειδητοποιούν στον ολίγο χρόνο που έχουν στην επίγεια φαινομενικότητα του κόσμου αυτού, ότι δεν ενδιαφέρονται και τόσο πολύ με τα έργα τους και τη ζωή τους, για την ανθρωπίνη αναγνώριση, αλλά στοχεύοντας την θεϊκή δόξα, εργάζονται προς

αυτόν τον σκοπό ακατάπαυστα, διότι αυτή η πορεία τους ενεργοποιεί τις δυνάμεις τους και καταφέρνουν ξεπερνώντας τους εαυτούς τους να γίνονται εκείνοι, που πρέπει διασώζοντας την ύπαρξή τους, αλλά και στηρίζοντας πραγματικά όλους τους άλλους.

Κάθε Άγιος που γιορτάζει κάθε μέρα μας δίνει την ευκαιρία και την πνευματική αφορμή να κάνουμε λιτές σκέψεις που αφορούν όχι μόνο τη ζωή εκείνων που κατέκτησαν την όντως ζωή, αλλά την ζωή ημών, οι οποίοι μέσα από τις αμέτρητες δυσκολίες του αβίωτου βίου προσπαθούμε να τους μιμηθούμε και τους έχουμε ανάγκη στην πορεία μας. Γι' αυτό ο χορός των Οσίων εις τον οποίον εισήλθε πραγματικά μετά από πολύχρονη, αιματηρή προσπάθεια, συνειδησιακά αιματηρή προσπάθεια και ο Άγιος Βησσαρίων αφορά και στο να συνειδητοποιήσουμε ότι στην αγιότητα μας καλούν και μας συνοδεύουν οι ίδιοι, οι οποίοι αποδείχθηκαν πιστοποιήσεις του Ευαγγελικού λόγου, αποδείξεις της Αναστάσεως, δυνατοί πρεσβευτές του Θεού στον Θεόν ημών, άνθρωποι που στηρίζουν κυριολεκτικά τους ανθρώπους τους όχι μόνον τώρα που ζούν οι ίδιοι μέσα στη δόξα και τη ζωή της Βασιλείας του Θεού, αλλά κυρίως όταν και αυτοί είχαν όλα τα εμπόδια, τα οποία τους δυσκόλευαν αιματηρά σε αυτή την πορεία. Αυτός ο χορός των Οσίων της Εκκλησίας μας είναι ο χορός εκείνος, ο οποίος μας στηρίζει, μας χαρίζει σήμερα την ελπίδα που χρειαζόμαστε και κυρίως τη βεβαιότητα ότι η αγιότητα είναι εφικτή πραγματικότητα για όλους μας. Μέσα βέβαια σε αυτόν τον χορό υπάρχουν αναρίθμητα πρόσωπα της ιεράς ιστορίας και της βιωματικής εμπειρίας της Εκκλησίας μας τα οποία εμείς δεν γνωρίζουμε, τι πειράζει όμως που δεν τους ξέρουμε και μάλλον δεν τους τιμούμε όπως θα έπρεπε όλους, αφού ζούνε ήδη στη δόξα του Θεού, δηλαδή στην αιωνιότητα της Βασιλείας Του.

Στόχευσαν και πέτυχαν τον σκοπό τους. Αγίασαν διότι ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα Εκείνου, ο Οποίος τους προσέφερε αυτή τη ζωή μόνο επειδή την πόθησαν γι' αυτό επιτρέψτε μου να επαναλάβω την αλήθεια που είναι παρήγορη για κάθε άνθρωπο ιδιαιτέρως σε αυτήν την κοινωνία και σε αυτόν τον κόσμο, ότι η αναμαρτησία δεν αποτελεί προϋπόθεση για την αγιότητα και αυτό μας το βεβαιώνουν οι χιλιάδες και οι μυριάδες των ανθρώπων εκείνων, οι οποίοι έπεσαν στη ζωή, αλλά καταπάτησαν το θέλημά τους και έχοντας αυτήν την συνείδηση της αμαρτωλότητός τους, πρόλαβαν να τιμωρήσουν οι ίδιοι με κάποιους δύσκολους τρόπους τον εαυτό τους, ώστε να προκαλέσουμε την φιλανθρωπία του Θεού, την οποία και επέτυχαν. Υπάρχουν όμως και Άγιοι σαν τηνιερή προσωπικότητα και την ασκητική φυσιογνωμία του εορταζομένου Αγίου της Εκκλησίας μας, η οποία με κάποιους τρόπους αναδείχθηκε.

Οι προϋποθέσεις και τα κριτήρια, τα οποία η Εκκλησία ενεργοποιεί για να αναγνωρίσει έναν Άγιο είναι πάρα πολλά, διότι αφορά διαφορετικούς ανθρώπους και διαφορετικούς τόπους.

Το πρώτο κριτήριο της Εκκλησίας για την ανάδειξη ενός Αγίου είναι η βούληση της συνειδήσεως της ίδιας της Εκκλησίας δηλαδή του λαού μας, δηλαδή των ανθρώπων που τον γνώρισαν, που τον έζησαν, που διαπίστωσαν μέσα από τις πράξεις του και τις καθημερινές συμπεριφορές του επί μία ογδοηκονταετία, τα έργα του και τις ημέρες του, την ποιότητα και την συνείδηση του και κυρίως τον γνώρισαν ως μιμητή του Αγίου Θεού, ο οποίος από ευσπλαχνία προς το ανθρώπινο γένος, έγινε άνθρωπος και ταπεινώθηκε για να σαρκωθεί αυτό το ανθρώπινο και να διασώσει την ύπαρξή του. Αυτή η ελεημοσύνη αν μπορούσαμε με μια αρετή να χαρακτηρίζουμε τον Άγιο είναι ιδιαιτέρως γνωστή σε όσους είχαμε την μεγάλη ευλογία από τον Θεό να τον γνωρίζουμε προσωπικά. Προ τεσσαράκοντα και δύο ετών με βαθιά συγκίνηση τον θυμάμαι να περπατά μέσα σε αυτόν τον χώρο, να προσεύχεται, να έχει ένα καλό λόγο και να τον περιμένει λαός απ' έξω όχι μόνο για να πάρει την ευχή του, αλλά για να φωτίσει ο Άγιος σαν κεράκι που έλαμπε τα σκοτάδια της ζωής τους, τα οποία και τα φώτισε και τα οποία δυνατότερα φωτίζει ως πνευματικός προβολέας στη ζωή της Εκκλησίας σήμερα.

Ένα δεύτερο κριτήριο είναι ίδια η ασκητική του ζωή και ο οσιακός βίος. Ο Όσιος Βησσαρίων και τον θυμόμαστε αρκετοί που είχαμε αυτήν την εύνοια του Θεού να τον συναντήσουμε, ζούσε και εργαζόταν σε αυτόν τον κόσμο αλλά σε βεβαίωνε ότι κατεργάζεται την σωτηρία του και προσπαθεί να εξασφαλίσει την ασφαλή πορεία του προς τον ουρανό. Ήταν ο φιλόανθρωπος, ο οποίος στα μάτια των ανθρώπων χωρίς να μιλούσε, έκανε να καταλαβαίνεις ότι είναι πραγματικά ουράνιος άνθρωπος και πήγε ως άγγελος. Ήταν ο άνθρωπος που δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ για τις ανθρώπινες αξίες και τις ματαιότητες αυτού του κόσμου, αλλά γύρευε την ευσπλαχνία του Θεού, ζητιάνευε την αγάπη του, η οποία τον πλήρωσε και την οποία εκχύνει σήμερα μέσα από το Άφθαρτο Άγιο Λείψανό του.

Και τέλος ένα τρίτο κριτήριο της Εκκλησίας που ενεργοποιεί για να ανακηρύξει και να αναγνωρίσει πιο σωστά έναν Άγιο είναι ένα χαρακτηριστικό, που δεν συμβαίνει σε όλους τους Αγίους αλλά συμβαίνει σε κάποιους εξ αυτών και ο Θεός μόνο γνωρίζει γιατί, ενώ όλοι όσοι αγωνίστηκαν όπως ο Θεός θέλει και όπως οι άνθρωποι μαρτυρούν πέρασαν στην αιωνιότητα και τούτο το τρίτο χαρακτηριστικό είναι η Αφθαρσία του Σκηνώματος τους, δηλαδή η φανέρωση της συνεχούς και αδιάκοπης παρουσίας ζώσας παρουσίας του Θεού σε ένα σώμα, το οποίο είναι φτιαγμένο για να φθείρεται, σε ένα χώρο, ο οποίος σύντομα σκεπάζεται όχι μόνο από τους ανθρώπους αλλά και από την ίδια την ιστορία. Και βεβαίως η Αφθαρσία ενός Αγίου, ως εν προκειμένου του Οσίου Πατρός ημών Βησσαρίωνος

του Αγαθωνίτου και Ελεήμονος αλλά και πάντων των εν Αφθαρσία όντων Αγίων της Εκκλησίας μας, δεν γίνεται για να εκβιάσει την πίστη μας, αλλά συμβαίνει διότι θέλει ο Θεός να στεφανώσει και να μη φύγει ποτέ ούτε και μετά θάνατον από κάποιους ανθρώπους από το κατοικητήριο που είναι ο Ναός του Θεού, από το κατοικητήριο εκείνου του σώματος που ταλαιπωρήθηκε για να δοξαστεί ο Θεός.

Έτσι καταλαβαίνουμε τι θα πει «Θαυμαστός ό Θεός έντοϊς άγίοις Αύτοϋ» και αυτός ο Άγιος με την Αφθαρσία του φανερώνει την ίδια την παρουσία του Θεού. Γίνεται ο ίδιος με το σώμα του, το οποίο προσέφερε στην αιωνιότητα, εργαλείο που ενώνει τον πνευματικό αγώνα του κάθε ανθρώπου με την Χάρη του Θεού, η οποία όταν συναντάται και συνδέεται με αυτόν τον αγώνα τότε γίνονται πράγματα μυστήρια σαν κι αυτό που δεν μπορεί να κατανοήσει ανθρώπινος νους, σαν και αυτό που προκαλεί την ανθρώπινη λογική, σαν κι αυτό που προκαλεί και την απορία ακόμη και την αμφισβήτηση, αλλά που πέρα από όλες αυτές τις θέσεις και τις εντυπώσεις του καθενός υπάρχει για να φανερώνει την αλήθεια της αγιότητας ότι αυτοί, αυτός ο Χριστός, είναι «έτι ζών» στις μέρες μας. Ακούμε πολλούς ανθρώπους να λένε: «θα ήθελα να δω το Θεό για να πιστέψω». Νατος ο Θεός! Ενοικεί μέσα σε ένα ανθρώπινο σώμα, το οποίο δεν αλλοιώθηκε και το οποίο ευωδιάζει και το οποίο βεβαιώνει αυτήν παρουσία του ζώντος Θεού.

Γι' αυτό ήρθαμε και εμείς σήμερα προσκυνητές, προσκαλεσμένοι του αγίου Φθιώτιδος για να προσκυνήσουμε αυτό το Άγιο Λείψανο, για να ανεφοδιάσουμε τις δυνάμεις μας για να ανανεώσουμε την πίστη μας και να διακηρύξουμε στεντόρεια τη φωνή «ζή Κύριος ό Θεός» και «Θαυμαστός ό Θεός έν τοϊς άγίοις Αύτοϋ» .

Στην εόρτια δοχή την οποία προσέφερε ο Άγιος Καθηγούμενος της Μονής Αρχιμ. π. Γερμανός Γιαντσίδης και οι Πατέρες τις Αδελφότητας, ο Δήμαρχος Λαμιέων κ. Πανουργιάς Παπαϊωαννου προσεφώνησε τους Αγίους Αρχιερείς και τους καλωσόρισε στην πόλη της Λαμίας.

Στον Πανηγυρικό Πολυαρχιερατικό Εσπερινό μεταξύ των πιστών παρέστησαν: ο Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Λαμιέων κ. Σεραφείμ Πρέντζας, Αντιδήμαρχοι του Δήμου Λαμιέων, ο Αντιδήμαρχος Σπετσών κ. Αθανάσιος Μόσχος, η κ Χριστίνα Μαναβέλη, Ειδική Σύμβουλος της Δημάρχου Σπετσών κ. Ευγενίας Φραγκιά, οι θεματικοί Αντιπεριφερειάρχες κ. Κωνσταντίνος Αποστολόπουλος και κ. Ηλίας Καλτσάς, ο Περιφερειακός Σύμβουλος κ. Χρήστος Ταξίδης, ο Διοικητής Πυροσβεστικής Υπηρεσίας Ν. Φθιώτιδος Πύραρχος Χρήστος Πλουμάκης, ο Αστυνομικός Διευθυντής Ανδρέας Κυρίτσης, εκπρόσωποι του Στρατού, οι τ. Βουλευτές Φθιώτιδος κ. Ελένη Μακρή και κ. Θέμης Χειμάρας, η Πολιτευτής Φθιώτιδος κ. Βασιλική Δημτράντζου, η Προϊσταμένη Εκπαιδευτικών Θεμάτων Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Φθιώτιδας κ. Αικατερίνη Καλογήρου, ο Διευθυντής

του Προτύπου Εκκλησιαστικού Γυμνασίου – Λυκείου Λαμίας «Ο Όσιος Βησσαρίων ο Αγαθωνίτης» κ. Ιωάννης Ζαχαράκης, ο Πρόεδρος του Εμπορικού Συλλόγου Λαμίας κ. Ηλίας Κεφαλάς με μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του Συλλόγου, καθώς και εκπρόσωποι άλλων συλλόγων και φορέων του τόπου.

[Δείτε ΕΔΩ περισσότερες φωτογραφίες](#)

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου